

Atacamaöknen, Chile 2013.

Under de dagar vi var kvar i San Pedro de Atacama passade vi på att göra några turer i omgivningarna. Det blev t.ex. solnedgång från någon av topparna i "Valle de la Luna" Måndalen, besök vid någon av saltsjöarna där flamingos ofta samlas och en saltsjö där man flyter högt i vattnet. Inte som en kork, men ganska högt.

På väg till Valle de la Luna. Vi gör en extra sväng och kommer till en "mirador" utsiktsplats och kan konstatera att det finns små oaser lite här och där.

Här kan vi se en typisk del av bergen i området i Anderna. Jag är inte alls geologiskt kunnig, men om det är som jag tror har klipporna rakt framför kameran bildats genom sedimentation och en gång i tiden legat horisontellt i havet. Sedan har de tektoniska plattorna som krockar längs hela den sydamerikanska västkusten knucklat ihop sedimentbergen så att de har rest sig till som här 2500 - 3000 meter över havet och samtidigt ställt sig på högkant. Det är på det sättet som hela bergskedjan Anderna har bildats.

Det samlas ofta ganska många människor på topparna i Mándalen för att se solnergångarna.

Bilden tagen rakt österut mot Anderna.

Jag visste ju att det faktiskt var fullmåne denna dag och jag visste också att månen kommer upp ca 180 grader från solen, så jag var ju ganska beredd på var den skulle dyka upp. Jag hade dock inte en aning om att den skulle vara så fantastiskt snäll och uppenbara sig tillsammans med den mäktiga vulkanen Licancábur. En osannolik tur faktiskt.

Vi ägnade också en heldag åt att åka omkring på de få vägar som finns i området. Strax söder om San Pedro ligger en saltöken som heter Salar de Atacama och som är c:a 10 mil lång och 3-5 mil bred. Höjd över havet är 2.300 m. I denna saltöken finns några mindre och grunda sjöar. Allt ligger i ett reservat som heter "Reserva Nacional los Flamencos" och har en yta av 740 km². För att lättare förstå storleken på reservatet kan man dra roten ur ytan och då får man ett område som motsvaras av ca 27 x 27 km. Ett ganska stort reservat för flamingorna tycker jag, och det finns många fler liknande reservat i Chile. Jag antar att vattnet i dessa sjöar inte är salt. Jag vågade inte ta lite på tungan (som jag brukar) för att konstatera salt eller inte,

då det vore fruktansvärt dumt att ta en sådan risk. Vattnet såg ut att vara allt annat än rent. Genom sjösystemet rinner en liten bäck som kommer från bergen. En gren av tillflödet går alldeles förbi San Pedro och därför är det troligen mycket förorenat. På stränderna runt om ligger det dock ett tunt saltlager. I dessa sjöar trivs flamingos och några andra fågelarter. Samtliga som jag såg just här var vadare. Vi spenderade ett par fantastiska timmar vid en av sjöarna och jag kunde fota flamingos med mitt stora 400 mm objektiv med extendrar. Temperaturen var helt perfekt och inte en enda liten vindpust. Klarblå himmel. Atacamaöknen är fantastisk!

Laguna Chaxa

"Flamenco Andino", andisk flamingo eller flamingo från Anderna.

"Flamenco Chileno", chilensk flamingo. Här finns ibland en tredje flamingoart, som heter Flamenco de James, men den lyckades jag inte se.

På väg tillbaka mot San Pedro råkade vi se en liten skylt med texten Lago Cejar och jag hajade till. Jag hade sett/läst något om denna sjö i någon turistbroschyr som jag såg inne i stan och visste lite om vad det handlade om. Det är en sjö som enligt uppgift skulle vara lika salt som vattnet i Döda havet. Äntligen skulle jag få bada i en riktig saltsjö och jag skulle naturligtvis vilja ligga och läsa med en tidning i händerna.

Förra gången detta hände var 1969 när jag och en kompis var på en leaveresa från FN-bataljonen på Cypern till Israel och vi hyrde en taxi för att åka till Döda havet för ett bad. Den gången gick det åt pipan, på grund av att det var oroligheter och israeliska soldater stoppade oss vid en vägspärr endast ett par km från sjön. Vi kunde se sjön när vi vände.

Här fanns inga vägspärrar och nu skulle det ske. Badbyxor hade jag naturligtvis inte tagit med, så kallingarna fick duga. När jag gick i vattnet upptäckte jag att det fanns sylvassa stenar på botten, trodde jag. Det var naturligtvis så att vattnet var mättat av salt och "överblivet" salt avsatte sig som sylvassa kristaller och täckte hela botten. Som tur var hade vi Teva-sandalerna med oss i bilen. Annars tror jag faktiskt inte att det hade gått att bada överhuvudtaget. Vi simmade och badade en ganska lång stund, kanske en halvtimme, trots att vattnet var väldigt kallt. Vi hade ju inga handdukar med oss så vi var tvungna att soltorka och det gjorde att huden blev täckt med osynliga men sylvassa saltkristaller och det kliade och kändes hemskt när vi satte oss i bilen och åkte tillbaka till San Pedro. Tyvärr hade jag ingen tidning eller liknande heller, så jag ritade in en tidning i fotot i stället. Det var i alla fall en skaplig utsikt att ligga och flyta i.

Reinhold Skoglund, Brunflo, (fortsättning följer).